

לאן נעלם רענן לוריא? פעם אחרונה ראו אותו בארץ במלחמת ששת הימים. אז פיקד (כרב־סרן בצנחנים) על הפלוגה שפרצה את החזית, ליד טולכרם, בכיוון לשכם. הקאריקטורה היומית, שהיה מצויר ב־ידיעות אחרונות, מזה שנים, נעלמה אף היא. מאחורי התעלומה המקומית הסתתר סי-

שער, "טיים" של לוריא סיפור הצלחה

פור־הצלחה בניכר: רענן לוריא (35) הפך לאחר מצייר־פורטרטים המפורסמים וה־מצליחים ביותר בקאנדה.

שכר־סופרים — ליתומים. ראשית ההצלחה באה לו בתערוכה הבינלאומית אקספו־67. לוריא היה אז הצייר היחיד ש־יצירותיו הוצגו בתערוכת־יחיד.

העובדה שיומיים אחרי פתיחת התערוכה סס ארצה כדי להשתתף במלחמת־הבזק תרמה תרומה לא־מבוטלת לפופולריות שלו. לייף האמריקאי כלל את סיפור־המלחמה שלו במהדורתו המיוחדת, שהוקדשה ל־נצחון צה"ל. את התמורה (9000 לירות) ביקש לוריא מהשבועון להעביר ישר ל־קרן למען יתומי חטיבתו.

השבוע, כאשר הגיע לביקור קצר ב־ארץ, הסתבר שזאת לא היתה הצלחתו ה־גדולה ביותר של הצבר בעל ההופעה הגאה והמהוקצעת: רענן הגיע להישג שאף צייר ישראלי לא זכה בו עד כה: ציור פורטרט לשער של טיים.

באגרת העורך, באותו גליון של הטיי־ס הקאנדי מה־8 בדצמבר, כתוב בין השאר:

צייר השער של כתוב בין השאר: הוא רענן לוריא, יליד ישראל בן ה־35, גבר החובש אוסף מגוון של כובעים, שהלא־פחות חשוב ביניהם הוא קובע־הפלדה של רבי־סרן במילואים של צבא ישראל...

... בשעה שכתבנו קורטני טאוואר ורר ברט לואיס אספו את החומר לכתבת־השער, מצא לוריא את עצמו נמשך פעם אחר פעם לראש־הממשלה ג'ונסון ורובארטס. לפור־טרט שלהם הוא מצא לנכון להוסיף מיני דה־יגול המנסה לחתוך, באופן סמלי, את אריג האחדות הקאנדית. מעיר לוריא, בהתכוונו לישראל: "גם אצלנו מנסה הדיגור להתערב בעניינים".

לוריא גם צייר שער לטיי־ס האמריקאי עצמו, שנועד להופיע בגליון שכתבתו ה־מרכזית הוקדשה לירושלים, אחרי איחודה. הוא אומנם קיבל את שכר־הטירחה שלו, אך באותו שבוע פרץ גל המהומות הכושיות בארצות־הברית, והשער המצויר הוחלף ברגע האחרון בתצלום־חדשות.

אך יותר משהפסיד רענן לוריא, המתכוון להישאר עוד שנה בקאנדה, הפסיד טדי קולק: לראש עיריית ירושלים היו סיכויים טובים להופיע על השער.

"כנופיית מקסאס" יצאה לחאדקה — והרגה שלוש נשים

החבריה שהורדנו אותם אחראים בכתים שלהם, חוץ מאשר את פריד וחזוה, שאותם הורדנו בבית־מלון כדי שיעשו חיים בלילה. נסענו שנינו לבדנו על הכביש, לכיוון פתח־חקה, בפול ספיר. אולי המכונית עש־תה או 160 קילומטר לשעה.

הבנתי שהלארק גנובה. עשינו התחרות איתם. פתאום היא זזה ימינה וגם אנחנו לקחנו ימינה, ונסנסנו בסוּס־תא. גם אנחנו קיבלנו מכה ועפנו לחלון־ראווה של חנות. מתי שהמכונית שלנו נעצרה בתוך החנות, עפתי עם הראש שלי על השמשה של ה־מכונית וקיבלתי מכה חזקה בראש.

ברגע הראשון לא ידעתי מה קרה לי. אבל פחדתי שתבוא המשטרה ותמצא אותי. זה נתן לי כוח לקום מהכיסא. מתי שקמתי מן הכיסא, הסתכלתי מסביב וראיתי את דויד יצחק כולו זכ דם. הראש שלו היה פתוח, והוא נלחץ בין ההגה לכיסא של הנהג. הצלחתי לצאת מהמכונית לבד ולברוח.

כמו שירדתי מהמכונית, ראיתי הרבה דם על הכביש, בגדים קרועים וחתיכות של מכונית. ראיתי שם הרבה אנשים שוכבים, אחד על השני מעורבים בתוך דם. ברחתי מהמקום ישר הביתה. לפני ש־נכנסתי הביתה, הסתכלתי טוב על הבגדים שלי וראיתי שיש עליהם דם מהפצעים של יצחק. תיכף הורדתי את הבגדים שלי, ש־לא יראו את הדם בבית, למה האחים שלי יודעים שאני פושע ושישבתי כבר בבית־הסוהר תל־מונד שנה־חצי.

הורדתי את הבגדים והחבאתי אותם. נכ־נסתי הביתה וגשכבתי במיטה. לא יכולתי לישון וכל הזמן חשבתי על התאונה. מתי שהייתי בבית, לא ידעתי שבתאונה שלנו הרגנו שלוש נשים ופצענו שני גב־רים בסוּס־תא.

אבל ביום שבת בבוקר, כשהמשטרה עז־

החבריה שהורדנו אותם אחראים בכתים שלהם, חוץ מאשר את פריד וחזוה, שאותם הורדנו בבית־מלון כדי שיעשו חיים בלילה. נסענו שנינו לבדנו על הכביש, לכיוון פתח־חקה, בפול ספיר. אולי המכונית עש־תה או 160 קילומטר לשעה. מתי שהיינו אחרי בני־ברק, והתקרבו לפרדס־כץ, עקפנו פרייווט אחד ונתנו לו מכה קטנה עם הראמבלר. צחקתי איך ש־הנהג של הפרייווט היה מרוגז. אחרי שנתני לו מכה, הוא התחיל לרווף אחרינו. הש־ארנו לו פס לבן.

כ־מו שאנחנו בורחים מהפרייווט, ראי־נו לארק אדומה. הסתכלתי טוב מי ב־תוך הלארק, למה בהתחלה חשבתי שזה הבולשת. ראיתי שאלו מהחבריה ותיכף

מלכת הכנופייה חזוה קאגו (18), שהיתה המיספרית של החברה, יצאה עם רבים מהם וכונתה עליזים השמנה, הובאה למעצר, טענה: "ביליתי עם החבר שלי, פריד, בבית־מלון. לכן לא השתתפתי בגניבת הרכב."

עצור אברהם כהן (20), מלך החאר־קות של כנופיית טקסאס, הצליח לברוח מהמכונית־הדורסנית, נעצר אחרי־כך.